

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Danskeren 1

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Danskeren 1", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 80. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1848_941-txt-shoot-idm3953.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Danskeren.

Et Ugeblad.

1848. Onsdagen den 26de April. Nr. 6.

Dansk Seier-Sang.

(April 1848).

- 1 **O**p at gale, I gamle Søhaner!
Op at straale, du Hjerternes Soel!
Op at synge, I Maglevands Svaner!
Op at kneise, vor Dronninge-Stoel!
Op at brøle, I *Nordiske Løver!*
Op at lue, I Kiærligheds-Prøver!
Tordner i Sky!
Sving din Hammer med Gny!
Tydsker med Trods!
Synk i Støvet for os!
For *Danmark* og *Freden* vi kæmpe.
- 2 Der er Splid, der er Oprør i Leiren,
Der er Helved i *Tydskerne*s Land;
Her er Himlen med Lykken og Seiren,
For vi enes, hver eneste Mand,
Hjerte-Blodet, som Sunde og Belte,
Slynger Livbaand om *Dannemarks* Helte!
82Tordner i Sky!
Sving din Hammer med Gny!
Tydsker med Trods!
Synk i Støvet for os!
For *Danmark* og *Freden* vi kæmpe.
- 3 Ja, vi kæmpe paa *Dannemarks* Grændse,
Een for alle og alle for een,
Vi vor Mark vil fra *Tydskheden* rense,
Ingen Sag er saa klar og saa reen;
Med vort eget vi nøies fuldgierne:
Med vor Mark og vort Maal og vor Stjerne.
Tordner i Sky!
Sving din Hammer med Gny!
Tydsker med Trods!
Synk i Støvet for os!
For *Danmark* og *Freden* vi kæmpe.
- 4 Længe *Tydsken* os traadte paa Nakken,
For vi er af de gjæstmilde Folk,
Al hans Pral har vi taalt, hvad er Takken?
Skam og Spot og Forræderens Dolk!

Pibens Lyd er nu blevet en anden,
Som en Niding vi slaaer ham for Panden.
Tordner i Sky!
Sving din Hammer med Gny!
Tydsker med Trods!
83Synk i Støvet for os!
For *Danmark* og *Freden* vi kæmpe.

5 Gjør kun Vind med de Dyder, du savner!
Bral kun op om hvad ei du har kiendt!
Far nu vel! far med Vinden som Avner!
Lev af Luften, som dit Element!
Hør det, *Tydsker!* og skriv det bag Øre!
Paa din Pral vil ei længer vi høre.
Trods over Trods!
Synk i Støvet for os!
Tordner i Sky!
Sving din Hammer med Gny!
For *Danmark* og *Freden* vi kæmpe.

6 For vor Fred og vor Frihed vi stride,
For hver Dannemands Frihed og Fred;
Vi af *Tydsken* slet intet vil vide,
Han forraadte vort *Dannevirks-Led!*
Som vort Hoved og Hjerte det tækkes,
Skal vor Lov og vor Landevei lægges.
Tordner i Sky!
Sving din Hammer med Gny!
Tydskland til Trods,
Følge Lykken med os,
Saa *Danmark* og *Freden* maa seire!

7 84Tak for Galet, I gamle Søhaner!
Tak for Straalen, du Hjerternes Soel!
Tak for Sangen, I Maglevands Svaner!
Tak for Kneiset, vor Dronninge-Stol!
Tak for Brølet, I *Nordiske Løver!*
Tak, I Hjerter, for Kiærligheds Prøver!
Tordner i Sky!
Tak for Hammerens Gny!
Hvilen er sød,
Liv er bedre end Død!
For *Livet* og *Freden* vi seired!

Da denne Sang ei kan gaae paa nogen af de Toner, jeg kjender, og den dog ikke blot skulde staae paa Papiret, saa beder jeg En af vore *Syngemestere* meget om en passende Melodi, saa *rask* og *jævn* som mueligt!

Tale i den Slesvigske Hjelpeforening.

(14de Marts 1848*—Der er skeet saameget baade i *Kiøbenhavn* og i *Slesvig* siden 14de Marts, at hvad man sagde dengang, er sagtens *forældet*, men for en gammel Taler har dog det *eneste* *høirøstede* Ord, han talde udenfor Kirken i den mørke *Overgangs-Tid*, en vis *Mærkværdighed*. Som en Tale *lyder*, kan den jo aldrig føres til Bogs, men dog er jeg temmelig sikker paa, at hvem der hørde mig, vil see, Pennen har gjort sit Bedste for at følge Munden.).

Naar jeg i de senere Aar rundt omkring mig hørde det Mundhæl: det er en *bevæget* Tid, da maatte jeg altid smile, for i mine Øine var det en meget stille Tid, da 85man vel, efter 1830, foer op, saasart et *Blad* rørde sig, men satte sig saa ganske stille igien, naar man mærkede, at Himlen faldt dog ikke ned af det. Ja, det har i hele den Menneske-Alder, som jeg fristes til at kalde *Metternichs* og *weiter nichts*, ligefra 1815 til 1848, været en meget stille Tid; men nu er Tiden da ogsaa blevet, man kan vel ikke sige "*ordenlig*," men dog dygtig bevæget, og det sørger jeg ingenlunde over, thi af to onde Ting skal man vælge den mindste, og *Frihed* uden *Orden* har, i det mindste siden jeg først saae *Engeland*, altid været mig et mindre Onde end *Orden* uden *Frihed*.

Men med alt det var det dog knapt nok, jeg iaften turde lukke Munden op og sige frit hvad jeg mener om de *Danske* og *Slesvigske* Anliggender; thi netop, naar Folk er dygtig i Bevægelse, da maa man begynde at tage sig i Agt for hvad Ens Mund siger. Vel er det især den veltalende Ungdom, der nu maa tage sig i Agt, fordi i en virke lig bevæget Tid gaaer Taleren med Ild i Munden midt imellem Krudt-Tønder, saa en eneste vild Gnist kan, før han veed det, sprænge baade dem og ham i Luften; men den snaksomme Alderdom maa dog ogsaa tage sig i Agt, ellers 86kan det let gaae En med sit Frisprog, ligesom det i "*Parlamentet*" sædvanlig gaaer de saakaldte *uafhængige* Medlemmer, som *intet Parti* har i Ryggen, at de kan rigtig nok frit sige hvad de vil, men *Ingen* hører det. See, det kalder jeg fortvivlede Omstændigheder at tale frit under og tier da heller bomstille, men hvad der, endskiøndt jeg *intet Parti* har i Ryggen, dog i den bevægede Tid giver mig Mod til at lukke Munden op, med Haab om Ørenlyd, det er naturligviis *Damerne*, thi med dem for Øie spørger jeg slet ikke om Noget i Ryggen, men regner dristig paa at have et *godt Parti* for mig, naar jeg ikke forlanger meer end Ørenlyd. Deri er nemlig, saavidt jeg veed, *Damerne* og jeg enige, (og gid alle *Herrerne* ogsaa var det!) at naar vi kan faae vores Villie, da under vi ogsaa *andre* at faae deres, saa *Damerne* her, som er kommet for at høre, vil sikkert, indtil videre, være paa Parti med mig, som kommer for at tale.

Ja, saa modig har *Damernes* Nærværelse gjort mig, at hvad jeg ellers i vor bevægede Tid nok barede mig for, det gjør jeg nu som ingen Ting, begynder rask med en Slags *politisk Troes-Bekiendelse* og siger reent ud, at jeg ikke blot er meget *kongelig sindet*, men at jeg i den sidste Tid har mærket, jeg er det endnu meer end jeg selv vidste, saa det er mig ikke længer nok at have en *Konge*, men jeg har selv Lyst til at være en *lille Konge*, og at see lutter *87Smaa-Konger* rundt omkring mig, naar vi blot har lært den ædleste af alle Konster; den *kongelige* Konst at *beherske sig selv*. Naturligviis ønsker jeg tillige at see lutter *Smaa-Dronninger* af Danmark omkring mig, ikke blot hvor jeg skal tale, men allevegne, naar de blot har den *lille* Selv-Fornægtelse, skiøndt de bærer Kronen, *ingen Paastand* at gjøre paa Regieringen, men i al Beskedenhed nøies med en, vel *ingenlunde magtesløs*, men dog kun *raadgivende* Stemme.

Denne *fri, kongelige* Stilling turde jeg imidlertid ingenlunde vente mig i *Hytten*, naar jeg ikke engang fandt den paa *Borgen*, og allermindst turde jeg vente den af de konstige, saakaldte *frie Former*, der, naar de fik "*Magtfuldkommenhed*" og skulde herske uindskrænket, vilde, for mine Øine, gjøre os alle til *Trælle*, saa det blev kun *Dødens Frihed* paa *Livets* Bekostning. Men derfor glæder det mig ogsaa inderlig, paa hele *Menneske-Slægtes*, og især paa *Damernes* og mine egne Vegne, at vi tør haabe at alle de konstige Formers og mangfoldig udviklede *Maskineriers* gyldne Tid er nu forbi, saa de maa, ligesom deres Martyrer, de to store *Maskinmestere: Ludvig Philip* og *Guizot*, nøies med Naadsensbrød i *Engeland* og med en vel tilstrækkelig lang men ogsaa overmaade kiedsommelig *Tydsck* Ligpræken paa *Forbundsdagen i Frankfurt!*

88Saaledes opfatter jeg den sidste *Franske Omvæltning*, som i et Øieblik knuste en af de konstigste *politiske Maskiner* i Europa, og udklækkede paa Timen den simple, men dybe Viisdom, at Menneske-Livet kræver sine Rettigheder: sin nødvendige *Næring*, sin gavnlige *Frihed* og sin høie *Værdighed* under alle Regierings-Former, og vælger naturligviis, naar det har Valget, den Form, der for Øieblikket *rimeligviis*, efter *Folkets, Tidens* og *Stedets* Beskaffenhed, bedst lader sig forlige med Menneskelivets *utabelige Rettigheder*, og sikkrer bedst det samme Menneske-Livs *umistelige Frihed*, nødvendige Ligevægt og stadig fremskridende *Oplysning!*

See, det var nu det allerkildneste Sted for mig at røre ved, men det gik jo dog taaleligt af, og skiøndt jeg har *Herrerne* mistænkt for at de mistænker mig for at ville klinke Former, som Tiden har knust, saa haaber jeg dog, de har hørt, det er langt fra mig, kanskee endnu længere end fra dem.

Der er imidlertid et andet kildent Sted, som jeg slet ikke kan undgaae at berøre, og det er naturligviis Danmarks Grændse-Skiel, som Nogle vil have sat ved *Elben*, Andre ved *Eideren* og atter andre ved *Kongeaen*, imens de *ramme* Tydsckere tør mene, at der i denne Egn kun er eet Rige "*das Reich*," saa Danmark har i Grunden slet ingen Grændser, men det store *Germanien* gaaer i det mindste til *Øresund*, om ikke lige til den *Finske* og høit op over den *Bothniske* Bugt.

89Hvor jeg nu vilde ønske, Danmarks Grændseskiel gik, det vil jeg ikke opholde dem med at udvikle, thi vel satte de høilærde Tydsckere i det *attende* Aarhundrede, som jeg er fra, Keiser *Joseph* den Andens fromme Ønsker iblandt Stjernerne, fordi han, den fromme Herre, vilde gjort baade *Bøhmere* og *Ungarer* til Tydsckere, men det *Nittende* Aarhundrede, som vi er alle i, har dog alt, som vel var, beviist, at de samme fromme Ønsker var magtesløse paa Jorden, saa vi haaber med Rette, det vil være ligedan med *Slesvig-Holstenernes* fromme Ønsker om hele Danmarks eller dog i det mindste *Slesvigs* Indlemmelse i det *Tydsck* Forbund; men

saa maae vi ogsaa finde os i, det er ligedan med vore fromme Ønsker om hele *Slesvig-Holsteens* eller i det mindste *Slesvigs* Indlemmelse i Kongeriget Danmark.

Kiendsgjerninger er nemlig, som Engelskmanden meget rigtig siger, haardnakkede Krabater, og en saadan haardnakked Kiendsgjerning er det, at Kongeriget Danmark, hvorvidt det saa end gik i gamle Dage, nu dog ikke gaaer et Fodsbred længere, end til Grændsen af *Hertugdømmet Slesvig*, og at det *Danske Land* gaaer i det allerhøieste kun saa vidt, som man *taler Dansk*, og igrunden ikke længer end man *vil blive* ved at tale *Dansk*, altsaa til ensteds, man veed ikke hvor, midt inde i *Hertugdømmet Slesvig*.

Begge Dele, baade at *Kongeriget Danmark*, 90som vi dog har Sort paa Hvidt for, skulde gaae lige til *Eideren*, nu ikke gaaer nær saa vidt, og at ikke engang alle de, der endnu *taler Dansk* i *Hertugdømmet Slesvig*, synes at ville *blive ved* at tale *Dansk*, det er naturligviis mig, saavel som alle dem, jeg her kunde vente at møde, en meget fortrædelig Sag, men hvad er herved at gjøre? Ved den haardnakkede Kiendsgjerning er der aabenbar slet intet at gjøre, om man end vilde løbe med Panden imod den, ligesom *Slesvig-Holstenerne* løber Panden imod den Kiendsgjerning, at da *Holsteen* er *inde* i det Tydske Forbund og *Slesvig udenfor*, saa er *Holsteen* aabenbar statsmæssig langt *videre adskilt* fra *Slesvig*, end, jeg vil ikke sige fra *Lauenborg*, men fra *Baiern* og *Württemberg*. Spørgsmaalet er nu altsaa kun, hvad vi, efter at have indrømmet Kiendsgjerningens Urokkelighed, kan gjøre med Rette, og rimeligviis med Held, for at hævde vort gamle Krav paa hele *Slesvig*, og hævde *Danskens* utabelige Ret til i *Hertugdømmet Slesvig* i alle Maader at staae ved Siden ad Tydsken.

Herpaa maa jeg nu svare, at for *sidstnævnte* Øiemed: at hæve Dansk i *Slesvig* til den *Ligevægt*, den, ved mange uheldige Omstændigheder, og tildeels ved stor Forsømmelse og Ligegyldighed fra vor Side, har tabt, for det bør der gøres alt mueligt, og kan der allerede gøres meget, blot ved at løse de Baand mellem *Slesvig* og *Holsteen*, som vi selv har knyttet, og gjøre det godt, som vi selv har gjort galt, saa *Slesvig* virkelig faaer *halvdansk* og *halvtysk Bestyrelse, Retspleie, Kirke, Skole* og *Folkeraad*.

Men kan vi saa ikke nok med det Samme paa en Maade indlemme *Hertugdømmet Slesvig* i *Kongeriget Danmark*, uden at bryde os om, enten hvad *Holsteen*, eller det store Tydskland, eller hvad *Slesvig selv* siger dertil? Ja, her i "Casino" skal de fleste Herrer i Lørdags Aftes have sagt, jo, det lod sig nok gjøre, og skøndt Damerne iaften seer meget fredelig ud, saa troer jeg dog ikke saa ganske Freden, der i deres Ansigter, ligesom i *Lamartines* aabne Brev, vel kunde forstaaes saaledes, at om vi end tog lidt med Staalhandsker, ligesom *Franskmændene* tog *Antwerpen*, behøvede vi jo ikke at kalde det *Krig*, men desuagtet vilde dog vist baade *Holsteen* og hele Tydskland tage det for en Krigs-Erklæring, og jeg maatte ikke blot kalde det en Krig, men en meget uretfærdig, urimelig og ulyksalig Krig med *Hertugdømmet Slesvig*, hvorved vi umuelig kunde vinde noget, men meget muelig miste Alt hvad et Folk har at tabe. Herrerne vil sagtens sige, det kommer af, at jeg er ingen Helt, og de har forsaavidt Ret, at jeg er i mange Henseender en Kryster, men dels er der flere Krystere i Danmark end jeg, dels maa saa lille og udsat et Rige, som Danmark, tit af Klogskab spille en Krysters Rolle, og endelig kommer min Frygt og *92*Advarsel for Krigen *mod Slesvigerne* slet ikke af, at jeg er en Kryster, men virkelig af, at jeg er *mere frisindet* end de Fleste. Det er nemlig ingenlunde enhver Krig om *Slesvig*, jeg enten vilde grue for eller fraraade, thi *hvis* enten *Slesvig-Holstenerne*, eller deres forventede Hjelpetropper daraussenfra, vilde *kyse* os fra at adskille det gamle *Danske Hertugdømme Slesvig* fra det gamle *Tydske Grevskab Holsteen*, eller true os til at lade de *Tydske i Slesvig* træde de *Danske* paa *Nakken*, da vilde jeg sige: her staaer baade *Danmarks Liv* og *Ære* igrunden ligesaa fuldt paa Spil, som om Fienden laae for Hovedstaden, saa nu maa det briste eller bære! Saasnart man derimod, *uden Slesvigs Minde*, vil gaae et Skridt videre, og under hvilketsomhelst Navn eller Paaskud lægge eller smække det til *Kongeriget Danmark*, da siger jeg: det gaaer vist aldrig godt, men selv om det gik hvad man i Frankerig vilde kalde baade glat og godt, saa veed jeg, man i *Slesvig* for det meste vilde føle, det gjorde ondt, og min frisindede Tankegang er den, at kan, som *Juristerne* strax vil lære os, selv Retten til *døde Ting* saaledes forældes, at det bliver *Voldsgjerning* at tilegne sig dem, da maa det Samme endnu langt mere giælde om en forældet Ret til *levende Mennesker*, der aldrig kan hævdes med *Magt* uden at behandle dem som bortløbne Slaver, hvad umuelig kan være til Fordeel for andre end *Slavehandlere*, som det, *93*Gud skee Lov! ikke er i den *Danske* Smag enten at være eller at ligne. Om jeg derfor ogsaa havde *Magt* til, *mod Slesvigernes Villie*, med denne min Haand at ramme *Kongeriget Danmarks Grændsepæle* saa dybt ned langs med *Eideren*, at *Slesvig-Holstenerne* med alle deres Venner fra *Romer-Riget* skulde lade være at rokke dem, saa vilde jeg dog ikke gjøre det, især af den gyldige Grund, at det *aldrig* kunde *nytte* Danmark, men maatte umaadelig *skade* Danmark, at pine endeel baade *Tydske* og *Utydske* ind i sig, der netop da bestemt aldrig blev *Dansk*, saalidt som *Irsk* nogensinde bliver *Engelsk*, vilde derfor altid gjøre Splid, aldrig forøge, men altid *svække* Danmarks samlede Styrke!

See saa, det var en kilden Sag, som jeg bestemt aldrig var sluppet godt fra, naar jeg ikke havde haft *Damerne* for Øie, men de veed det endnu meget bedre end jeg, hvad det nytter med Sort paa Hvidt, om det saa end var ægte gamle *Kiærligheds-Breve*, at ville nøde Folk til at elske sig, og at Kys uden *Kiærlighed*, det er en *Tydske* Fornøielse, som det var stor Skade at indføre i Danmark.

Hvad jeg endnu har at sige, det er i alles Øine saa uskyldigt og uskadeligt, at det gaaer glat, maaskee endogsaa altfor glat, ind ad det ene Øre og ud ad det andet, men det er jeg vant til, saa selv om *Damerne*

ikke var her, vilde jeg sige rask: det er soleklart (man 94siger, det er mit Mundhæld) det er soleklart, at der i *Kongeriget* Danmark, under nærværende Omstændigheder, maa være en Hjælpe-Forening for det *Danske* i Hertugdømmet *Slesvig*, men det er ogsaa soleklart, at en Forening her, der virkelig skal kunne vække, styrke og befæste det *Danske* i *Slesvig*, maa være en ægte *Dansk Forening*, følgelig bestaae af Folk over hele Riget der baade selv vil *blive ved* at tale *Dansk*, og tør være det *bekjendt* for Tydskerne, og vil stræbe at gjøre baade det *Danske Navn* og det *Danske Tungemaal* Ære.

De kan jo nok vide, at jeg hermed ingenlunde vil skose den *Slesvigske Hjælpe-Forening*, hvoraf jeg selv har den Ære at være Medlem, enten fordi den hedder *Slesvigsk* istedenfor *Dansk*, eller fordi den er saa lille og dens Sammenhæng saa løs, at Delene vel først i Aften begynde at mødes; men jeg vil kun sige, at intet Saadant maa være Tilfældet med den Forening i *Danmark*, der skal kunne give det *Danske* i *Slesvig* al den Hjælp, det behøver, thi den Forening maa baade *hedde Dansk* og sætte en Ære i Navnet, og være udbredt over hele Riget, og hænge saa godt sammen, som Alt hvad *Dansk Fædernelandskiærlighed* i Sandhed forener. Derfor vil jeg ikke blot i Aften, men uophørlig til det skeer, foreslaae alle *Slesvigs Danske Venner* at sige Ordet ud og blues ei derved, og enes om at bekiende, vi vil udbrede den *Danske Forening* over hele Riget, ja saa dybt ind i *Hertugdømmet Slesvig* som mueligt, uden at bryde os det mindste om *Slesvig-Holstenernes Skiildsord*: den *Danske Propaganda*, som paa vort Maal og med vore Hensigter da kun vil sige: den paa sine egne Enemærker sig udbredende *Danskhed*.

Til dette mit haardnakkede Forslag har jeg nemlig to stærke Grunde, den ene hentet fra *Slesvig* og fra *Arildstiden*, og den anden fundet liggende lige for Næsen i *Kiøbenhavn* og det nærværende Øieblik, men De m. H. har nok ikke Stunder til at høre mere 95af mig i Aften, saa jeg vil gjemme begge Grundene til en anden Gang, hvad jeg saameget roligere kan, som jeg er vis paa, alle *Danske Hjerter* føle, at *Danskheden* baade i *Kongeriget* og i *Hertugdømmet* trænger høilig til al den Hjælp, Opmuntring og Bestyrkelse, som vi kan give eller skaffe den.

Et Par Minutters Ørenlyd maa jeg imidlertid endnu bede *Herrerne* skiænke mig, mens jeg især fortæller *Damerne*, hvad jeg dog ikke vil hviske dem, men ønsker tvertimod, ogsaa *Herrerne* vil høre, da det er en Spas, der faldt mig ind ved et Ord, en af *Herrerne* skal have sagt, og som kunde ligne den *Talermund*, det skal være fløiet ud af. Dette *vingede* Ord, som *Grækerne* rettelig kaldte Alt hvad der *fløi* ud af Munden, lød nemlig saaledes for mine Øren: nu er det paa den høie Tid, at *Danmarks Løve ryster sin Manke*, og det havde jeg naturligviis ikke noget imod, men jeg tænkte dog strax: stakkels *Danmarks Løve* er lovlig undskyldt, thi for det første har den *ingen Manke*, da det, efter de bedste Beskrivelser, skal være en *Løvinde*, og for det andet, som er det værste, saa er den *Danske Løvinde* allerede for sex Aarhundrede siden forhexet, forgjort og forvandlet til den meget tamme og kun alt for nær udmalkede *Danske Ko*. Havde nu baade *Herrer* og *Damer* gode Stunder, da var der ogsaa meget godt at sige om den samme *Danske Ko*, der, ihvor tam hun end allerede var under *Erik af Pommern*, dog ikke lod sig tage, da Hertugen af *Slesvig* og Greven af *Holsteen* i egen høie Person laa herudenfor med den *Lybske Flaade** Dette mærkelige Tog gik for sig 1428, og da drillede *Kiøbenhavnerne* netop *Lybekkerne*, efter Sammes eget Sigende, ved at sætte en *Ko* paa en Pram, og bede dem komme nærmere, som de havde truet med, og tage den "*Danske Ko*.", saa jeg tænker, hun lader sig heller ikke tage af hele det *Slesvig-Holsteenske* Ridderskab uden Flaade; 96men det var dog meget sørgeligt, om vor *Løvinde* skulde døe som et Fæ, og derfor glædede det mig særdeles forleden at tale med en Mand, som jeg troer er nok saa klog som Hexen, for han sagde, at naar bare en god Slump, var det end ikke mere end 10,000 Hoveder, ligemeget om det var Mande-Hoveder eller Kvinde-Hoveder, og ligemeget om Tydskerne kaldte dem allesammen Dummer-Hoveder, naar de bare sagde høit og lydelig af Hjertens Grund: "*den Danske Forening*" da, sagde han, skulde ikke blot den store Klippe i Maanen, som hedder *Schleswig-Holstein*, briste midtad, men den *Danske Ko* paa Marken blive en *Løvinde*, ligesom i gamle Dage, og selv uden Manke gjøre god Besked, og med det samme, sagde han endelig, skulde hendes tre Sønner, der nu gaaer og springer om som Kalve, den ene i *Slesvig*, den anden høit oppe i *Norge*, og den tredie dybt inde i *Gothland*, blive til *Løve-Unger* igien, og voxer i en Fart til store Mand-Løver, som baade havde *Manker* at ryste, og vilde i et godt *Nordisk Forbund* spise den store *Vendiske Lindorm* til Davre, og det gad jeg seet!

Dannevirke og Holgers Dige.

- 1 **H**vad vil I *Preusere* ved *Dannevirke*?
Vil I begraves ved den *Danske Kirke*?
Hvad vil I *Tydskere* ved *Holgers Dige*?
Der kom I ret tilpas, skal Rygtet sige,
Til *Thyre Dannebod* I kastede Handske,
Men taget op den blev af *Holger Danske*!